

ΟΙ ΡΗΤΟΡΕΣ ΜΑΣ ΟΙ ΑΥΡΙΑΝΟΙ...

Γιάννης Ζ. Δρόσος

Ομ. Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου
στη Νομική Σχολή Αθηνών

ΤΡΕΙΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΕΝΑ ΘΕΜΑΤΑ ΥΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΠΤΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΜΑΤΙΑ

Στέλιος Τσεβάς (επιμέλεια), Σημαντικές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Σχολιασμένη νομολογία των τελευταίων 30 ετών, Συλλογικός τόμος, επιστημονική εποπτεία Ειρήνη Σαρη, Σπύρος Βλαχόπουλος, Λούση Κιουσοπούλου, εκδ. Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα 2022.

Η καλαίσθητη έκδοση *Σημαντικές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Σχολιασμένη νομολογία των τελευταίων 30 ετών* είναι ένας συλλογικός τόμος που χωρίζεται σε τρεις ενότητες με εισαγωγικά σημειώματα αντιστοίχως των Ειρήνης Σαρη, Προέδρου επί τιμή του Συμβουλίου της Επικρατείας, Σπύρου Βλαχόπουλου, Καθηγητή του Συνταγματικού Δικαίου στην Νομική Σχολή Αθηνών και Λούσης Κιουσοπούλου, δικηγόρου: Οργάνωση και Λειτουργία του Κράτους με δέκα επί μέρους θεματικά κεφάλαια, Θεμελιώδη Δικαιώματα, επίσης με δέκα επί μέρους θεματικά κεφάλαια και Όψεις Βιώσιμης Ανάπτυξης με ένδεκα επί μέρους θεματικά κεφάλαια. Κάθε θεματικό κεφάλαιο αναφέρεται σε ένα επιμέρους θέμα, όπως τις ανεξάρτητες αρχές ή τη δημοσιονομική κυριαρχία, που περιέχονται στην πρώτη ενότητα, τη θρησκευτική ελευθερία, την οικονομική ελευθερία ή τη δημόσια υγεία, που περιλαμβάνονται στη δεύτερη ενότητα ή την προστασία των δασών, τις διοικητικές άδειες και κυρώσεις ή την έρευνα και εκμετάλλευση υδρογονανθράκων που περιλαμβάνονται στην τρίτη ενότητα. Το σύνολο των τριάντα ενός θεμάτων του τόμου, τα οποία πραγματεύονται σαράντα επτά –47!– νέοι νομικοί, μπορεί κανείς να βρει στον δικτυακό [τόπο](#).

Η παρουσίαση κάθε θέματος γίνεται με οριζόντιο τρόπο: Από την εγκάρσια μελέτη της νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας των τελευταίων τριάντα ετών επιλέγονται προσεκτικά και συστηματικά εκείνα τα χωρία που συνδέονται

Το σημείωμα αυτό αναφέρεται σε έναν νομικό συλλογικό τόμο και σε μία ακαδημαϊκή εκδήλωση, επίσης νομική. Περιέχει και κάποιον σύντομο σχολιασμό του τόμου και των πεπραγμένων –μάλλον: λελεγμένων– της εκδήλωσης, το κύριο όμως θέμα του δεν είναι το περιεχόμενο των βιβλίων και της εκδήλωσης, αλλά τα πρόσωπα.

με το εκάστοτε παρουσιαζόμενο θέμα κατά το ότι αναφέρονται σε αυτό. Οι αποφάσεις από τις οποίες αντλούνται τα χωρία μπορεί κατά το κύριο αντικείμενό τους να μην συνδέονται ή να μην συνδέονται πάντοτε μεταξύ τους. Έτσι η προσοχή του αναγνώστη δεν περισπάται από την κυρίως αντιδικία κάθε μιας από τις δεκάδες των αποφάσεων που παραπέμπονται για κάθε ενότητα, αλλά συγκεντρώνεται στο συνδεόμενο με την παρουσιαζόμενη ενότητα χωρίο κάθε μιας από αυτές τις αποφάσεις. Με τον τρόπο αυτό επιχειρείται η σύνθεση μιας ροής της νομολογιακής πραγμάτευσης του θέματος κάθε ενότητας.

Αρετή του βιβλίου είναι η επιμελώς λεπτομερής επιλογή κρίσιμων νομολογιακών χωρίων, τα οποία συνέχουν συνδετικές παράγραφοι των συγγραφέων και έτσι ο αναγνώστης επικοινωνεί με την εικόνα του θέματος που επεξεργάστηκαν οι συγγραφείς του. Το έργο επιλέγει να μην εισέρχεται σε δογματικό σχολιασμό των αποφάσεων με τις οποίες ασχολείται, αν και όχι σπάνια προϊδεάζει τον αναγνώστη με σύντομους χαρακτηρισμούς, κυρίως όσον αφορά στον τονισμό της σημασίας των αποφάσεων που παρουσιάζονται ή μνημονεύονται ή την κατά περίπτωση τροπή της νομολογίας προς την μία ή την άλλη κατεύθυνση. Έτσι τοποθετεί τόσο τον αναγνώστη απέναντι στον νομολογιακό πλούτο που πραγματεύεται, όσο και τις ίδιες τις νομολογιακές οδούς, ατραπούς και δολιχοδρομίες απέναντι στον δογματικό λόγο, όταν και όσο αναπτύσσεται τέτοιος λόγος. Η πληρότητα των παρουσιάσεων πάντως καθιστά εμφανή τη θεωρητική επάρκεια των συγγραφέων του: Η τεχνική επάρκεια των παρουσιάσεών τους δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί αν δεν στηριζόταν σε ισχυρά θεωρητικά θεμέλια, και αυτή η θεμελιωμένη σε εδραία και ουσιαστική γνώση του αντικειμένου τεχνική επάρκεια των παρουσιάσεων είναι διάχυτα αισθητή στον τόμο και δεν είναι μικρό επίτευγμα.

Αν είχα μια κριτική παρατήρηση αυτή θα αφορούσε στην επιλογή των θεμάτων. Διαβάζοντας τους τίτλους των τριάντα ενός θεμάτων του βιβλίου, ο αναγνώστης ίσως να νομίσει ότι η επιλογή των θεμάτων, αλλά και των εντός κάθε θέματος επιμέρους αντικειμένων, απηχεί και αξιολόγησή τους ως των πλέον σημαντικών ζητημάτων συνταγματικού και διοικητικού δικαίου που αντιμετώπισε ο ελληνικός δημόσιος βίος στα τελευταία τριάντα χρόνια. Είναι; Κάνω αυτή την παρατήρηση επειδή η επιλογή μιας ομάδας θεμάτων –άρα ο αποκλεισμός άλλων– συμβάλλει στη δημιουργία ενός είδους *codex*, εντός του οποίου χωρούν τα σημαντικά, ενώ τα ασήμαντα (ή, έστω, τα ολιγότερο σημαντικά) τιμωρούνται με σιωπή σήμερα και λήθη αύριο. Αν η επιλογή των θεμάτων απηχεί κάποια αξιολογική ιεράρχηση, χρήσιμη θα ήταν η αιτιολόγηση της ιεράρχησης αυτής σε μια σχετική εισαγωγή, όχι των νομικών που είχαν την επιστημονική εποπτεία του έργου, αλλά, σε ενιαίο σύντομο κείμενο, που να απηχεί το σύνολο των συγγραφέων κάθε ενότητας και σε αρχικό γενικό ενιαίο σύντομο κείμενο, που να απηχεί το σύνολο των συγγραφέων του έργου. Ας υπενθυμίσω στο σημείο αυτό ότι οι συγγραφείς επέλεξαν έναν εξαιρετικά δύσκολο δρόμο, επέλεξαν δηλαδή να σταθούν πρόσωπο με πρόσωπο αντίκρου στην έμπρακτη ισχύ του δικαίου, που είναι ο συγκεκριμένος προσδιορισμός του περιεχομένου του από τη δικαστική εξουσία και η δύναμη μετατροπής του νομικού λόγου σε κοινωνική πράξη μέσω της εκάστοτε δικαστικής απόφασης.

Και τα 'βγάλαν πέρα μια χαρά. Ο τόμος ακολουθεί τη μακρά γαλλική παράδοση του *Les grands arrêts du contentieux administratif* που άγει ήδη την 23^η του έκδοση (2021) ή του *Les Grands*

arrêts de la jurisprudence civile (13^η έκδοση, 2015), παράδοση την οποία εισήγαγε στον σύγχρονο ελληνικό νομικό λόγο ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου Ιωάννης Σαρμάς, ο οποίος και προλογίζει τον τόμο, με τα κλασικά πλέον έργα του για τη συνταγματική και διοικητική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (1990), τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (2022) του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (2018) αλλά και για τη συνταγματική νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ (2016). Και, αν και δεν συνδέεται ευθέως, το έργο συμβάλλει στη δημιουργική συνέχεια μιας παλαιότερης ελληνικής παράδοσης, προηγούμενα βήματα της οποίας –για να περιορισθώ σε βιβλία– ήταν έργα όπως τα *Πορίσματα εκ της νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας: εν επισκοπήσει των αποφάσεων των ετών 1929-1934* του Στάμου Παπαφράγκου (1935), οι *Παρατηρήσεις επί της νομολογίας περί το δημόσιον δίκαιον* του Φαίδωνος Βεγλερή (1955) ή, γιατί όχι, αν και από απόσταση και ως προς το αντικείμενο και ως προς τη μέθοδο πραγμάτευσής του, το μνημειώδες έργο του Αλεξάνδρου Λιτζεροπούλου, *Η νομολογία ως παράγων διαπλάσεως του ιδιωτικού δικαίου: σύγχρονος επιστήμη και ελληνική δικαστηριακή πρακτική* (1932, επανέκδοση, 2000). Συναντά δε το εγχείρημα του τόμου και το έργο των συγγραφέων του και μια ευρύτερη στροφή προς την ενασχόληση με τη νομολογία, όπως αυτή εκδηλώνεται, π.χ., στον συλλογικό τόμο *Σύγχρονα και κρίσιμα θέματα της συνταγματικής νομολογίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου*, που εκδόθηκε με επιμέλεια της Αντιπροέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου Άννας Λιγωμένου (2023), στη μονογραφία του Σπύρου Βλαχόπουλου *Οι συνταγματικές διαστάσεις της μεταβολής της νομολογίας* (2019), ή στις μονογραφίες των επίσης νέων νομικών Ιωάννας Χαρχαλάκη, *Οι πολιτειακές επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα. Στη λειτουργία του πολιτεύματος και της δικαιοσύνης* (2019) και Δημήτρη Πατσόικα, *Η συνταγματική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας. Οι διαβαθμίσεις του ελέγχου της συνταγματικότητας στις αποφάσεις της Ολομέλειας [2011-2020]* (2022). Ήδη η συνέχιση, και η επανένισχυση αυτής της παράδοσης με τον τόμο αυτόν είναι καθ' εαυτήν μεγάλη συμβολή και τοποθετεί πλέον και τη νεότερη γενεά των νομικών που τον συνέταξαν εντός ενός μάλλον δύσκολου κανόνα.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ

Τομέας Δημοσίου Δικαίου της Νομικής Σχολής Αθηνών, Εκδήλωση τιμής στη μνήμη του Σταύρου Τσακουράκη, Πανεπιστήμιο Αθηνών, 5.4.2023

Την εκδήλωση, μια ακαδημαϊκή ημερίδα, οργάνωσε η μνήμη του Σταύρου Τσακουράκη μέσω του Τομέα Δημοσίου Δικαίου της Νομικής Σχολής Αθηνών. Στη μνήμη αυτή έδωσαν υπόσταση δέκα ομιλητές και ομιλήτριες, μαθητές και μαθήτριάς του στη μεγάλη τους πλειοψηφία. Προβλήθηκε επίσης ένα σύντομο βίντεο με συνέντευξη του Αμερικανού καθηγητή και φιλόσοφου Thomas Scanlon στον συνάδελφο Νίκου Παπασπύρου με αντικείμενο την προσωπική και φιλοσοφική σχέση του Scanlon με τον Τσακουράκη. Οκτώ από τις ομιλίες προέρχονταν από νέους νομικούς, μαθητές και μαθήτριάς του Τσακουράκη και δύο από τους φίλους του Καθηγητές σε βρετανικά πανεπιστήμια Δημήτρη Κυρίτση και Νικόλα Χατζή. Δεν έχω στη διάθεσή μου γραπτές αποδόσεις των ομιλιών –πιστεύω ότι αξίζει να δημοσιευθούν όλες, ίσως σε ενιαίο τεύχος, έγχαρτο ή ηλεκτρονικό– άρα ο σχολιασμός μου στηρίζεται στην αίσθηση που κατάφερα να συγκρατήσω και στη γενική εικόνα που

αποκόμισα από τις παρεμβάσεις, κατά πρώτο και κύριο λόγο από τις παρεμβάσεις των μαθητών και μαθητριών του, και για αυτό είναι αναγκαστικά σύντομος και ελλειπτικός σχολιασμός.

Οι παρεμβάσεις είχαν σχεδιαστεί να είναι μικρές, πεντάλεπτες, και αυτό σε γενικές γραμμές τηρήθηκε. Ο μικρός χρόνος ομιλίας έκρυβε έναν κίνδυνο και μία πρόκληση. Ο κίνδυνος ήταν να τραπεί ο ομιλητής ή η ομιλήτρια σε γενικόλογους αισθηματισμούς διακοσμημένους με ψήγματα νομικής θεωρίας και αυτά σε ένα δοχείο προσωπικών αναμνήσεων ή να αναλωθεί σε επίσης γενικόλογους θεωρητικούς αφορισμούς, συνοδευόμενους με επαινετικούς προσωπικούς χαρακτηρισμούς για τον εκλιπόντα δάσκαλο. Η πρόκληση ήταν να καταφέρουν να εμφανίσουν έναν πυκνό συγκροτημένο λόγο, με τις αναγκαίες πληροφορίες θεωρητικού περιεχομένου, αλλά και μαρτυρίες για την προσωπική, καθηνός και καθημιάς, εμπειρία από τη συμμετοχή στη διδακτική διαδικασία με τον Σταύρο Τσακυράκη. Όλες, μα όλες, οι παρεμβάσεις ανταποκρίθηκαν στην πρόκληση με την μεγαλύτερη επιτυχία. Ανέδειξαν, όλες, τη βιωματική σχέση του Σταύρου με κάθε έναν και κάθε μία από τους ομιλητές και τις ομιλήτριες, και, με ιδιαίτερη ενάργεια, την υφή αυτής της σχέσης, τη συγκρότησή της δηλαδή σε ένα αμάλγαμα από τον θεωρητικό νομικό του λόγο και από την ιδιαίτερη ατομική σχέση που δημιουργούσε η προσωπικότητά και ο χαρακτήρας του με τους μαθητές και τις μαθήτριές του.

Για κάποιον που, όπως εγώ, παρακολούθησε ολόκληρη την ημερίδα, οι ομιλίες, όλες στο ίδιο θέμα (δεν υπήρχαν επί μέρους τίτλοι τους ούτε διακριτές επί μέρους θεματικές στις οποίες να εντάσσονταν οι ομιλίες), όλες με ισχυρή συναισθηματική φόρτιση, αλλά κάθε μια διαφορετική από την άλλη, συντέθηκαν σε ένα ενιαίο σύνολο και έδωσαν ένα tableau vivant από δύο εικόνες: Την εικόνα ενός teacher-preacher, ικανού να πείθει με τον λόγο του και να συγκινεί με τη στάση του, αλλά και την αναγκαία συμπληρωματική εικόνα μιας ομάδας μαθητών/μαθητριών-acolytes που, τελικά, συγκροτούνται σε ενιαίο σύνολο από τον λόγο, την πράξη και την πολιτεία του δασκάλου τους. Αποδέχονται, όλοι και όλες τον λόγο του και ταυτόχρονα υποδέχονται στον εσώτερο ψυχισμό τους έντονη την επίδραση της προσωπικότητάς του. Αν και με όμοιο θέμα και πνεύμα και εντασόμενες στο ίδιο συνθετικό πλαίσιο, οι παρεμβάσεις κατάφεραν να αναδείξουν την ατομικότητα και ιδιαιτερότητα κάθε ομιλητή και κάθε ομιλήτριας. Ούτε η προσωπικότητα του Σταύρου ούτε η ελευθερία του λόγου ως «προτιμώμενο» αγαθό, ούτε η επάρατη αρχή της αναλογικότητας οδήγησαν στη σκιά τις διαφορετικότητες, έντονες κάποτε, ανάμεσα στους μαθητές και τις μαθήτριές του που πήραν τον λόγο.

Τίποτε από αυτά δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί αν οι ομιλητές και οι ομιλήτριες δεν απεδείκνυαν την ικανότητα να γράψουν πυκνά κείμενα σε πολύ καλά ελληνικά, με ορατά και τον κόπο και την καλή τεχνική στις γραφές τους, πράγμα αδύνατο χωρίς ισχυρά νομικά θεμέλια και χωρίς ευρύτερη παιδεία. Κατάφεραν, όλοι και όλες ως σύνολο και καθένας και καθεμία ξεχωριστά, να κινηθούν με αξιοθαύμαστη επιδεξιότητα ανάμεσα στη συναισθηματική φόρτιση και στην κατ' ανάγκη εκτός συναισθημάτων θεωρητική επάρκεια.

Σκέφθηκα ότι στον θεωρητικό λόγο του Τσακυράκη, όπως και στο γενικότερο ρεύμα στο οποίο εντάσσεται, αντιπαρατίθενται σημαντικοί αντίλογοι. Ότι η όποια γοητεία της ακαδημαϊκής του προσωπικότητας δεν αρκεί για να καλύψει θεωρητικά κενά, για όσους βρίσκουν ότι υπάρχουν, ή να απαντήσει σε αντίστοιχες απορίες. Όμως η εικόνα που αποκόμισα από την ημερίδα με απομά-

κρυνε από οποιαδήποτε διάθεση κριτικής – άλλωστε δεν ήταν ημερίδα διαλόγου, αλλά ημερίδα τιμής και μνήμης. Στη μικρή δεξίωση μετά τη λήξη και στον προθάλαμο δίπλα από τον χώρο της εκδήλωσης περιφερόμουν επί ώρα με ένα ποτήρι κρασί ανάμεσα στο κοινό της, και μέσα σε αυτό κοιτούσα, διακριτικά (κανείς δεν νομίζω ότι το είδε), αλλά έντονα τους μαθητές και τις μαθήτρίες του. Αργότερα, συνόψισα περίπου ως εξής:

*Πόσα παιδιά στην Αλεξάνδρεια τώρα,
στην Αντιόχεια, ή στην Βηρυτό
(οι ρήτορες του οι αυριανοί που ετοιμάζει ο ελληνισμός)
όταν μαζεύονται στα εκλεκτά τραπέζια
που πότε η ομιλία είναι για τα ωραία σοφιστικά,
και πότε για τα ερωτικά των τα εξαίσια,
έξαφν' αφηρημένα σιωπούν.
Άγγιχτα τα ποτήρια αφήνουνε κοντά των,
και συλλογίζονται την τύχη του Ηρώδη
— ποιός άλλος σοφιστής τ' αξιώθηκεν αυτά;
— κατά πού θέλει και κατά πού κάμνει οι Έλληνες (οι Έλληνες!) να τον ακολουθούν,
μήτε να κρίνουν ή να συζητούν,
μήτε να εκλέγουν πια, ν' ακολουθούμε μόνο.*

ΟΙ ΡΗΤΟΡΕΣ ΜΑΣ ΟΙ ΑΥΡΙΑΝΟΙ ΗΡΘΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

Σαράντα επτά νέοι νομικοί μετέσχαν συνολικά στην έκδοση του τόμου και οκτώ στην εκδήλωση, συνολικά πενήντα δύο άτομα, αφού τρία άτομα μετέσχαν και στη συγγραφή του τόμου και στην εκδήλωση. Σε αυτούς προσθέτω και τους δύο νέους νομικούς, της ίδιας ηλικιακής κατηγορίας με τους υπόλοιπους πενήντα δύο, σε έργα των οποίων αναφέρθηκα παραπάνω. Σύνολο, πενήντα τέσσερεις.

Από αυτούς, φοιτητές και φοιτήτριές μου, κυρίως στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Δημοσίου Δικαίου της Νομικής Αθηνών, πρέπει να ήταν περίπου σαράντα, αν όχι παραπάνω. Για αρκετούς και αρκετές θυμούμαι με ενάργεια τα πρώτα βήματα ανάληψης δημόσιας ευθύνης στον κλάδο τους, δηλαδή τις πρώτες τους εκτός του επίσημου πανεπιστημιακού προγράμματος της Σχολής μας νομικές ομιλίες ή/και δημοσιεύσεις τους. Όπως θυμούμαι και τη δική μου διανοητική και συναισθηματική στάση, τότε, απέναντι στον ανεπεξέργαστο ακόμη, αλλά με εμφανή την προοπτική λόγο τους. *Brutti anatroccoli?* Πάντως πάντοτε, στις ημερίδες ή τα σεμινάρια που τους συναντούσα και τις συναντούσα ανάμεσα σε εμάς τους πρεσβύτερους, Καθηγητές κ.λπ., προτιμούσα χίλες φορές τις όποιες αδεξιότητές τους, όπως ακριβώς ο Αντρέι Μπολκόνσκι, στον *Πόλεμο και Ειρήνη*, ξεχώρισε την Νατάσσα Ροστόβα από όλη την αριστοκρατία της Πετρούπολης, γοητευμένος από τα χαριτωμένα λάθη της στα γαλλικά, λάθη που δεν έκαναν ποτέ οι ξεσκολισμένες κυρίες της τσαρικής αριστοκρατίας (την παραπομπή στην εικόνα αυτήν την έχω ήδη κάνει εδώ και χρόνια στον Πρόλογο μιας έκδοσης των εργασιών που παρουσιάστηκαν σε κοινό σεμινάριο

Συνταγματικού Δικαίου των Μεταπτυχιακών Προγραμμάτων των Νομικών Σχολών Θεσσαλονίκης και Αθήνας).

Ο τόμος και η εκδήλωση, συμπληρωνόμενα με τις δύο μονογραφίες που ενδεικτικά ανέφερα παραπάνω, αλλά και με άλλες ενδείξεις, όπως η δυναμική είσοδος στα διοικητικά δικαστήρια, του Συμβουλίου της Επικρατείας μη εξαιρουμένου, φοιτητών και φοιτητριών που μαζί μας στη Σχολή έκαναν τα πρώτα βήματα προς τη μετά το πτυχίο νομική ωρίμανση, δείχνουν ότι κάτι άλλαξε, και άλλαξε οριστικά στη σύνθεση του τοπίου του νομικού λόγου στο δημόσιο δίκαιο στη χώρα μας.

Παραμερίζουμε για να περάσουν; Μάλλον όχι, μάλλον μας παραμερίζουν, ακόμη κι αν ίσως δεν πολυτολμούν να το καταλάβουν και να το χωνέψουν –με ό,τι αυτό συνεπάγεται και για τους ίδιους και τις ίδιες, βεβαίως και για εμάς.

Τέλος, επειδή τίποτε δεν είναι, τελικώς, ανώνυμο και απρόσωπο ως σημειώσουμε, με αλφαβητική σειρά, τα ονόματα των παραπάνω πενήντα τεσσάρων: Ιωάννης Αγγέλου, Δήμητρα Αμπατζή, Δήμητρα Αναγνωστοπούλου, Ιουλία Αναγνώστου, Διονύσιος Αντωνάτος, Ειρήνη Αποστολέλλη, Γεωργία Βάθη, Κωνσταντίνος Βασιλόπουλος, Άννα Βαφειάδου, Ειρήνη Γαλατσάνου, Κωνσταντίνα Γεωργάκη, Εμμανουήλ Γιακουμάκης, Βαγγέλης Γκούμας, Έφη Γόντικα, Εύη Δημητριάδη, Δημήτριος Ζερβός, Θεόδωρος Ηλιόπουλος, Παναγιώτα Κάρδαρη, Ζωή Κασάπη, Άρτεμις Κατωπόδη, Γεωργία Κελεπούρη, Αφροδίτη Κεραμιδά, Χρύσα Κοκκόση, Σταυρούλα Κουστίνη, Αρετή Μαγκλάρα, Παναγιώτα Μανιάτη, Τίνα Ματθαίου, Μαρία Μέμη, Αμαλία Μπτσέλου, Δέσποινα Μουρίδη, Έλενα Μπαρογιάννη, Σταυρούλα Μπισχνιώτη, Θάνος Μπούρλος, Βασιλική (Βάλια) Νικήτα, Κωνσταντίνος Νικολάου, Γιώργος Νικολού, Θεανώ Ντάλλα, Σταματίνα Ξεφτέρη, Αναστασία Παναγωτοπούλου, Σωτηρία Πάτρα, Δημήτρης Πατσίκας, Πέτρος Πούγγουρας, Θεοδώρα Ρουμελιώτη, Γεωργία Ρουσουδή, Σπύρος Σκλήρης, Κωνσταντίνα Σταυρίδη Βίβιαν Στεργίου, Γιόβαννα Τζανάτου, Εμμανουήλ Τζιβέρης, Στέλιος Τσεβάς, Παναγιώτης Τσιάλας, Ειρήνη Τσουμάνη, Ιωάννα Χαρχαλάκη, Αντώνιος Χόνδρος. □